

termékei, de a műhelyben legalább négy-öt „keretező mester” dolgozott, akik közös iskolázottsággal, de külön-külön egyéniséggel végezték feladatukat.

Nos, ugyanez a véleményem a festőkről is: kétségtelenül egyazon iskolába jártak (s a művészettörténészek egyértelműen Bolognára gondolnak), de külön-külön egyéniségük átütött a közös tanultságon.

A keretek kizárják azt a lehetőséget, hogy valamely olasz legendáriumhoz hazánkban küldött képekben csatlakoztak volna a magyar szentek jelenetei. Így hát csak arra gondolhatunk, hogy mind a kereteket festők, mind pedig a képeket festők itt nálunk dolgoztak, nyilván a királyi udvar festőműhelyében.

Ez a festőműhely európai színvonalú, olasz iskolázottságú mesterekből állt, hogy kik lettek volna, hogy részt vett-e benne Hertul is, vagy éppenséggel a műhely feje volt, arra bizonyosságunk nincsen.

Mindenesetre az Anjou-időkből három remekbe készült festett kézirat maradt reánk: ez a Magyar Legendárium, Nekcsei Demeter Bibliája és végül a Képes Krónika. Avatott művészettörténészek további feladata a képek és az ornamentika összevetése. A kanyargós minták biztos vezetése arra mutat, hogy az ornamentika mesterei egyúttal a díszes kezdőbetűk (iniciálék) és oklevelek festői is voltak, s ez emlékekben szegény középkorunknak újabb gazdagodást jelent.

Ez a középkor Zolnay László érdeméből csodás szoborsorozattal gazdagodott napjainkban. Ilyen környezetben dolgoztak miniátoraink. Nem egyes kiemelkedő teljesítményekről van tehát szó, hanem az egész királyi udvarról, amely egyenrangú volt a többi európai udvarral!

